

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֻד

זֵהָר חֻדָּשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוּמָד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל' - חלק כ"ו

קונטרס 896

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ונראה לי בבאור פונתו כי בתחלה כשיצאו ישראל לקראת האלקים היו מתנצבים בתחתית החר ואחר כך נאמר: "וירא העם וינעו ויעמדו מרחק", כי היו יראים פן תאכלם האש הגדולה הזאת וימותו. והיה מקצת מהעם שהיו ששים ושמחים לקראת השכינה ולא רצו לזוז ממקומם הראשון לעמד מרחוק אפילו אם ימותו ממש, ועליהם הוא מה שכתוב בזהר הנזכר אינון דקיימו בטורא דסיני, כלומר ולא נעו ועמדו מרחוק אלא עמדו בטורא דסיני מתחלה ועד סוף ולכן הם זוכים לחכמת האמת. ואותן הנשמות אשר נעו עם העם ועמדו מרחוק פן הם עושים גם עתה שנסים ועומדים מרחוק לחכמת האמת מיראתם פן תאכלם האש הגדולה הזאת.

לית אתר פנימאה בכל אינון פאינון דידיעי רזא דמאריהון וידעי לאתדבקהו בהו בכל יומא.

גם בזהר חיי שרה (דף קל:): אמר ולית אתר פנימאה בכל אינון פאינון דידיעי רזא דמאריהון וידעי לאתדבקהו בהו בכל יומא, על אלן כתיב, (ישעיה סד) עין לא ראתה וכו' אלן אינון דמאריהון משתבח בהון בכל יומא, אלן אינון דעאלין בין עלאין קדישין, ואלן עאלין כל תרעי דלעילא ולית מאן דימחי בידהון וכו'.

מי שעוסק בחכמת האמת נקרא בן להקדוש ברוך הוא

גם מי שעוסק בחכמת האמת הוא נקרא בן להקדוש ברוך הוא כמו שכתוב בסוף פרשת בהר (דף קיא:): ברעיא מהימנא יעוין שם.

וכן בענין העניש המעטד לאותם שאינם עוסקים ברזי תורה רחמנא ליצלן אשר בזהר פקודי (דף רמז:): וזה לשונו: האי חיותא יופיא"ל שמיא, ואייה קיימא בכל רזי דחכמתא (כי יופיא"ל בגימטריה קבל"ה) לכל אינון מפתחאן דחכמתא קיימין ביה וכו'. האי חיותא קדישא קיימא כד נשמתא סלקא ומטאת לגביה, כדין שאל לה ברזא דחכמתא דמאריה, וכפום ההיא חכמתא דרדיף אבתרה ואדבק בה הכי יחבי ליה אגריה. ואי יכיל לאדבקהו ולא

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אדבק, דחי ליה לבר, ולא עיילה, וקיימא תחות ההוא היכלא בכסיפו, וכד נטלי גדפייהו, אליו שרפים דתחותה דהאי חיותא, פדין פלהו בטשי בגדפייהו, ואוקדון לה ואתוקדת ולא אתוקדת, וקיימא ולא קיימא, והכי אתדנת בכל יומא, נהירת ולא נהירת. ואף על גב דעובדין טבין אית לה, בגין דלית אגרא בהווא עלמא, כאינון דמשתדלי בחכמתא, לאסתכלא ביקרא דמאריהון וכו', יעוין שם.

ולא די בענש זה אלא צריך לחזר ולבוא בגלגול כמה פעמים ולסבל צער עולם הזה וצער המיתה רחמנא ליצלן, ויש עדן ספק בזה אולי יזכה בנשמת גופו השני לקיים מצוה הזאת כי אין מספיק לו לבוא בסוד העבור, כמבאר בתחלת שער המצוות וזה לשונו:

לעולם בענין עסק התורה שהיא אחד מרמ"ח מצוות עשה אם לא השלים אותה שהוא ענין עסקו בפרד"ס התורה שהוא ראשי תבות פשט רמז דרש סוד בכל אחת מהם כפי אשר יוכל להשיג עד מקום שידו מגעת לטרת, ולעשות לו רב שילמדהו, ואם לא עשה כן הרי חסר מצוה אחד של תלמוד תורה שהיא גדולה ושקולה ככל המצוות וצריך שיתגלגל עד שיטרח בד' בחינות של הפרד"ס הנזכר. עד כאן לשונו.

ומה מאד נמלצו בזה דברי הנביא ירמיה (סימן כ"ב) באמרו אל תבכו למת וכו' שהוא מדבר עם הצבור המתקבצים להספיד על איזה צדיק הנפטר רחמנא ליצלן על שנחסר צדיק אחד מהדור שהיה מגן בזכותו עליהם, וקאמר להו הנביא אל תבכו וכו' לפי שרבים של צדיקים אינם זוכים לעסק בכל ד' חלקי הפרד"ס ואם כן מכרחים הם לחזר ולבוא בגלגול כדי להשלים למודם בד' חלקים כי אפילו הוא עסק בג' חלקי הפרד"ס לא יצא ידי חובתו ועליו נאמר "הן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם גבר" להחזירו בגלגול ואם כן הו"א פסידא דהדרא. ואפשר שבו ביום שנפטר הוא חוזר ומתגלגל כנזכר בזהר ריש פרשת אמר יעוין שם. ואם כן אין לכם פסידא כל כך, אמנם בכו בכו להלך, לאותו צדיק שפבר עסק בד' חלקי הפרד"ס, כי תבת להלך היא חסר ו' ואם תחשב תבת להלך ד' פעמים

בְּרֵאשׁוֹנָה כְּשֶׁהָיָה בְּמִצְרַיִם, חֶקֶק בּוֹ שֵׁם שֶׁל אֱלֹהִים, שִׁכְתוּב (שם) רָאָה נִתְחַיֵּד אֱלֹהִים לְפָרְעָה. הַשֵּׁם הַזֶּה וְדָאֵי נִחְקָק בּוֹ בְּרֵאשִׁית נְבוֹאָתוֹ. כִּינֵן שֶׁהִתְעַלָּה בְּעֹלָי אַחַר, חֶקֶק בּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שָׁמוּ מִמֶּשׁ, כְּדֵי הִתְעַלּוֹת עַל הַשֵּׁם שֶׁל אֱלֹהִים שֶׁהָיָה בּוֹ בְּרֵאשׁוֹנָה. וְכַעַת חֶקֶק בּוֹ שָׁמוּ הַקְּדוֹשׁ, כְּדֵי הִזְדַּוֵּג בּוֹ בְּשֵׁם הַרְאשׁוֹן, וְלִהְיוֹת בְּאֶרֶץ שֵׁם שְׁלֹם, כְּמוֹ שֶׁלְמַעְלָה, יְהו"ה אֱלֹהִים, שֶׁהוּא שֵׁם שְׁלֹם.

וְשֵׁם שְׁלֹם הָיָה בִּימֵי מֹשֶׁה בְּאֶרֶץ אֱלֹהִים, אוֹתוֹ הִזְדַּוֵּג שְׁלוֹ. יְהו"ה, הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ בּוֹ. וְטָרַם שֶׁנִּחְקָק בְּמֹשֶׁה הַשֵּׁם הַזֶּה, לֹא הִזְדַּוֵּג בּוֹ הַשֵּׁם שֶׁל אֱלֹהִים. כִּינֵן שִׁכְתוּב עֲלֶיהָ אֵלֵי הַהֵרָה, נִתְנָה לוֹ רְשׁוֹת לְשַׁבֵּת עַל פֶּסַע הַמֶּלֶךְ. אִזִּי, כְּשֶׁהִמְלִיךְ נִתֵּן לוֹ כֶּסֶף, נִתֵּן לוֹ שָׁמוּ מִמֶּשׁ, שִׁכְתוּב וְהִי"ה שֵׁם, הַנִּיחַ אוֹתוֹ בְּמִקוּמוֹ בְּכָל.

בְּשָׁתֵי דְרָגוֹת הִתְעַלָּה מֹשֶׁה בְּאוֹתוֹ זְמַן מֵהַ שְׁלֵא הִתְעַלָּה כִּף אִישׁ בְּעוֹלָם. נִתֵּן לוֹ כֶּסֶף הַמֶּלֶךְ, וְהִמְלִיךְ מִסֵּר לוֹ אֵת שָׁמוֹ. אֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ שֶׁל מֹשֶׁה.

וְאַתְנָה לָךְ אֵת לַח"ת הָאֶבֶן, וְהָרִי פְרִשׁוּהָ לַחֲוֹת הָאֶבֶן כְּמִשְׁמַעַן. אֵלֶּא כָּל הַמִּפְתָּחוֹת נִמְסְרוּ לוֹ לְמֹשֶׁה. מִשְׁמַע שִׁכְתוּב וְאַתְנָה לָךְ, ל"ךְ וְדָאֵי שֶׁהָרִי כְּשֶׁהִתְעַלָּה בְּשֵׁם הַזֶּה וְהִי"ה שֵׁם, וְנִמְסֵר לוֹ הַכֶּסֶף שֶׁל הַמֶּלֶךְ, אִזִּי עֶשֶׂר אוֹתוֹ בְּכָל, שִׁיְהִיָּה תִקְוֵן שְׁלֹם, תִּקְוֵן עֲלִיּוֹן.

וְהַתְּוֹרָה וְהַמִּצְוָה - אֵלֶּוּ שְׁתֵּי זְרוּעוֹת, מִצַּד זֶה וּמִצַּד זֶה. אֲשֶׁר כְּתֻבְתֵּי - אֵלֶּוּ שְׁתֵּי הַיָּרְכִיבִים. לְהוֹרֹתָם - זוּהִי דְרָגַת הַיְסוּד הַאֲחֻת, שֶׁמִּמֶּנָּה יוֹצְאִים כָּל הַטְּעָמִים לְהוֹרֹת לְמֹשֶׁה, וְהַכֹּל נִמְסֵר לְמֹשֶׁה, כְּדֵי לְעֶשֶׂר אוֹתוֹ

בְּקַדְמֵיָתָא כַּד הוּהּ בְּמִצְרַיִם, חֶקֶק בֵּיה שְׁמָא דְאֱלֹהִים, דְּכְתִיב (שם) רָאָה נִתְחַיֵּד אֱלֹהִים לְפָרְעָה. שְׁמָא דָּא וְדָאֵי אִתְחַקַּק בֵּיה בְּשִׁירוֹתָא דְנְבִיאוֹתֵיהָ. כִּינֵן דְאִסְתַּלַּק בְּעִילוּיָא אַחְרָא, חֶקֶק בֵּיה קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא שְׁמִיהָ מִמֶּשׁ, בְּגִין לְאִסְתַּלְקָא עַל שְׁמָא דְאֱלֹהִים דִּיהוּהּ בֵּיה בְּקַדְמֵיָתָא. וְהִשְׁתָּא חֶקֶק בֵּיה שְׁמָא קוּדְשָׁא דִילֵיהָ, בְּגִין לְאִזְדַּוּגָא בֵּיה בְּשְׁמָא קוּדְשָׁא, וְלִמְהוּי בְּאַרְעָא שְׁמָא שְׁלֹם, כְּגוֹוְנָא דְלְעִילָא, יְהו"ה אֱלֹהִים, דִּיהוּא שְׁמָא שְׁלֹם. וְשְׁמָא שְׁלֹם הוּהּ בִּיּוֹמֵי דְמֹשֶׁה בְּאַרְעָא אֱלֹהִים, הֵהוּא זְוּגָא דִילֵיהָ. יְהו"ה, שְׁמָא קוּדְשָׁא בֵּיה. וְעַד דְלֹא אִתְגַּלְיָהּ בֵּיה בְּמֹשֶׁה שְׁמָא דָּא, לֹא אִזְדַּוּג בֵּיה שְׁמָא דְאֱלֹהִים. כִּינֵן דְכְתִיב עֲלֶיהָ אֵלֵי הַהֵרָה, אִתְיַהִיב לֵיה רְשׁוֹ לְמִיתַב עַל פּוּרְסֵיָא דְמִלְכָּא. כְּדִין כַּד מִלְכָּא יְהִיב לֵיה פּוּרְסֵיָא, יְהִיב לֵיה שְׁמִיהָ מִמֶּשׁ, דְכְתִיב וְהִי"ה שֵׁם, אֲנַח לֵיה בְּאַתְרֵיהָ בְּכוּלָּא.

בְּתַרְיֵן דְרָגִין סְלִיק מֹשֶׁה בְּהוּא זְמַנָּא, מַה דְלֹא אִסְתַּלִּיק הָכִי בְּרֵנֵשׁ בְּעִלְמָא. אִתְיַהִיב לֵיה פּוּרְסֵיָא דְמִלְכָּא, וּמִלְכָּא מִסֵּר לֵיה שְׁמִיהָ, זְכָאָה חוּלְקִיָּה דְמֹשֶׁה.

וְאַתְנָה לָךְ אֵת לַח"ת הָאֶבֶן, וְהָא אוּקְמוּהָ לַחֲוֹת הָאֶבֶן כְּמִשְׁמַעַן. אֵלֶּא כָּל מִפְתָּחֵן אִתְמְסְרוּ לֵיה לְמֹשֶׁה. מִשְׁמַע דְכְתִיב וְאַתְנָה לָךְ, ל"ךְ וְדָאֵי. דִּהָא כַּד אִסְתַּלַּק בְּשְׁמָא דָּא וְהִי"ה שֵׁם, וְאַתְמְסֵר לֵיה פּוּרְסֵיָא דְמִלְכָּא, כְּדִין אֲעֶטֶר לֵיה בְּכוּלָּא, לְמְהוּי תִיקוּנָא שְׁלֹם, תִּיקוּנָא עִילָאָה.

וְהַתְּוֹרָה וְהַמִּצְוָה, אֵלִין תְּרִין דְרוּעִין, מִסְטְרָא דָּא, וּמִסְטְרָא דָּא. אֲשֶׁר כְּתֻבְתֵּי, אֵלִין תְּרִין יָרְכִיבִין. לְהוֹרֹתָם, דָּא אִיהוּ דְרָגַת יְסוּדָא

בסוד עליון, להיות שני שמות חקוקים, שהם שם שלם בארץ. ועל זה אמר המלך דוד, (תהלים מו) לכו חזו מפעלות אלהים אשר שם שמות בארץ. אל תקרי שמות אלא שמות. אותם שני שמות שהם שמות חקוקים, ועולים לשם שלם, שהיה השם שלם בארץ, כמו שלמעלה.

בין שפא שלמה ונבנה בית המקדש, מה כתוב? (דברי הימים-א כט) וישב שלמה על כסא יהוה למלך. אזי הכפא הזה התעטר מעלה ומטה, ועלה בתשפחת למעלה.

בין שעלה בתשפחת, הושיט לה המלך את הימין לקבל אותה, וקבל אותה בין זרועותיו, ואמר לה דברי אהבה, וצוה לתת לה מתנות ואוצרות וכבוד רב. ואמר (ש"א א) תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף. תורי זהב - הם פסוקי הטעמים, משום שהם מלמדים דרך להורות, אם לימין ואם לשמאל.

ועל מה נקראים תורי? משום שכשמגיע התור והזמן של הדרגה הזו לתת לה על ידי אותו היסוד, עושה בה רשם להורות וללכת באותה דרך שרוצה ללכת. וכן כשדרגה אחרת מגיע התור והזמן לתת בה, עושה בה רשם בגון אחר להורות וללכת באותו דרך ממש. ועל זה הסוד (הושע יד) ישרים דרכי ה'. אלו הן התנועות של הטעמים, כל אחד ואחד כראוי לו.

תורי זהב, משום שהטעמים כף תלויים על האותיות, כמו שתלויים נזרי הנזמים על האזנים. כמו תלשא, ושאר התנועות שהם נזמים ונזרים של התקנים של האותיות.

אודנין. כגון תלשא, ושאר תנועי דאינון נזמין ונזורי, דתיקונין דאתון.

חדא, דמיניה נפקין כל טעמין, לאענאה לתתא, וכלא אתמסר ליה למשה, בגין לאעטרא ליה ברזא עילאה, למהוי תרין שמהן (דף פט ע"ב) גליפן, דאינון שמהן בארעא.

ועל דא אמר דוד מלפא, (תהלים מו ט) לכו חזו מפעלות אלהים אשר שם שמות בארץ.

אל תקרי שמות, אלא שמות. אינון תרין שמהן, דאינון שמהן גליפן, וסלקן לשמהן שלים, למהוי שמהן בארעא, כגוונא דלעילא.

בין דאתא שלמה, ואתבני בי מקדשא, מה פתיב. (דה"א כט כג) וישב שלמה על כסא יהוה למלך. פדין האי כסא אתעטרת עילא ותתא, וסלקא בתושפחתא לגבי עילא.

בין דסלקא בתושפחתא, אושיט לה מלפא מינא, לקבלא לה. וקביל לה בין דרועוי, ואמר לה מילי דרחימו, ופקיד למיהב לה מתנן ונבזבזן ויקר סגי, ואמר תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף. תורי זהב, אינון פסוקי טעמי. בגין דאינון אולפין אורח לאענאה, אי לימינא ואי לשמאלא.

ועל מה אקרין תורי. בגין דכד מטא תור וזמנא דהאי דרגא, למיהב לה על ידא דההוא יסודא. עביד בה רשימו לאענאה, ולמהך בההוא אורח דבעי למהך. וכן פד דרגא אחרא, מטא תור וזמנא למיהב בה, עביד בה רשימו כגוונא אחרא, לאענאה ולמהך בההוא אורח ממש. ועל רזא דא, (הושע יד) ישרים דרכי ה'. אלין אינון תנועי דטעמי, כל חד וחד פדקא חזי ליה.

תורי זהב, בגין דטעמי הכי תליין על אתון, כמא דתליין נזרין דנזמין על גבי

תבות בלי טעמים ושאין בהן תנועות, כף הם כמו אָזְנִי הפֶּלֶה בלי נָדְרִים וְעִגְלִים, שֶׁהֵם מְשַׁלְּלִים מתקוֹן. תבות בלי נְקֻדוֹת הן כְּאֶשֶׁה בלי לְבוּשִׁים, שֶׁאֵין יכולה לִלְכַת לְשׁוֹם מְקוֹם בְּעוֹלָם. משום כֵּן תְּקוּנֵי הָאוֹתִיּוֹת הם טעמים ותנועות. אֵלּוּ וְאֵלּוּ תְּקוּנִים ומְלֻבוּשִׁים הם לְאוֹתִיּוֹת. ועל זֶה תוֹרֵי זֶהב, אוֹתָם הַתְּנוּעוֹת שֶׁל הַטְּעָמִים.

ומה דאמר זֶהב, משום שֶׁהֵם בָּאִים מֵרֵאשׁ הַמֶּלֶךְ, לְהַת דַּעַת וְהַשְׁכַּל לְכָל הָאוֹתִיּוֹת. משום כֵּן כָּלֶם עוֹמְדִים בְּסוֹד אֶחָד.

הַנְּקֻדוֹת וְהַטְּעָמִים הֵם שְׁתֵּי דְרָגוֹת. אֵלּוּ וְאֵלּוּ הַצְּטֻרְכוֹ לְהַתְמַקֵּן בָּהֶם הָאוֹתִיּוֹת. הָאוֹתִיּוֹת הֵן רְשׁוּמוֹת בְּסוֹדוֹת עֲלִיוֹנִים, שֶׁהֵרִי כָּלֶם יוֹצֵאִים מִסוֹד הַחֻמָּה הָעֲלִיוֹנָה, בְּאוֹתָם שְׁלִשִׁים וּשְׁתַּיִם שְׁבִילִים שְׂיוֹצֵאִים מִן הַחֻמָּה.

וְכָד הָאוֹתִיּוֹת חֲקוּקוֹת לְמִטָּה, וְיִוָּרְשַׁת אוֹתָם תוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה. וְכִשְׁפָּלָן בְּאוֹת לְתַקֵּן אוֹתָהּ בְּסוֹד אוֹתָן הָאוֹתִיּוֹת, עוֹשִׂים בָּהּ נְקֻדוֹת וְטְעָמִים, כְּמוֹ שְׁנִתְבָּאָר. ועל זֶה תוֹרֵי זֶהב וכו'.

וְכֵאן סוֹדוֹת עֲלִיוֹנִים לְאוֹתָם יוֹדְעֵי דִין, כָּל הָאוֹתִיּוֹת רְשׁוּמוֹת בְּסוֹד, וְנִקְרְאוֹת גּוּפֵי תוֹרָה, שְׁעוֹמְדִים לְלַמֵּד וְלִדְעַת אֵת הַסּוֹדוֹת הָעֲלִיוֹנִים.

הַנְּקֻדוֹת הֵן יוֹצֵאוֹת מִסוֹד הַמַּח, לְקַיֵּם אֵת הָאוֹתִיּוֹת עַל תְּקוּנָן, וּבִנְקֻדָּה אַחַת מִשְׁפָּנָה הַתְּבָה, וּמַעֲבִירָה אֵת אוֹתָהּ הַתְּבָה מִקִּיּוּמָה בְּגוֹן אַחַר.

הַנִּיּוּצוֹן הַקָּשָׁה, כְּשֶׁהִפָּה אוֹתוֹ הָאוִיר הַטְּהוֹר בְּמַח, הִפָּה וְלֹא הִפָּה, מְגִיעַ אֶל אוֹתוֹ הַמַּח, וּמִסְתַּלֵּק מִמֶּנּוּ. מְגִיעַ וְלֹא מְגִיעַ. מִתּוֹךְ הַמַּח, וְהָאוֹתִיּוֹת מִתְּנַקְדוֹת.

הַיְבִיחַ בְּלֹא טְעָמִי, וְלֹא אֵית בְּהוֹ תְּנוּעֵי, הַכִּי אֵינוֹן כְּאוֹדְנִין דְּכֻלָּה, בְּלֹא נְזוּרִין וְעִגּוּלִין, וְשְׁלִילָא מִתְקוּנָא. תִּיבִין בְּלֹא נְקוּדֵי, אֵינוֹן כְּאוֹתָתָא בְּלֹא לְבוּשִׁין, דְּלֹא יְכֻלָּא לְמִיְהִיף לְאַתְר דְּעֻלְמָא. בְּגִין כֵּן תִּיקוּנֵי דְאַתּוּן, אֵינוֹן טְעָמִי וְתְנוּעֵי. אֵלִין וְאֵלִין תִּיקוּנִין וּמְלֻבוּשִׁין אֵינוֹן לְאַתּוּן. וְעַל דָּא תוֹרֵי זֶהב, אֵינוֹן תְּנוּעֵי דְטְעָמִי.

ומה דאמר זֶהב, בְּגִין דְּאֵינוֹן אֲתִיָּין מְרִישָׁא דְמִלְכָּא, לְמִיְהִיב דַּעְתָּא וְסַכְלָתָנּוּ לְאַתּוּן כְּלָהוּ. בְּגִין כֵּן כּוּלָּהוּ בְּרִזָּא חֲדָא קִיּוּמִין.

נְקוּדֵי וְטְעָמִי, תְּרִין דְּרָגִין אֵינוֹן, אֵלִין וְאֵלִין אֲצֻטְרִיכוֹ לְאַתְתַּקְנָא בְּהוֹ אֲתוּן. אֲתוּן אֵינוֹן רְשִׁימִין בְּרִזִין עֵילְאִין, דְּהָא כּוּלָּהוּ נִפְקָן מִרְזָא דְחֻכְמָתָא עֵילְאָה, בְּאֵינוֹן תְּלָתִין וְתְרִין שְׁבִילִין דְּנִפְקָא מִחֻכְמָתָא.

ואתוון כּוּלָּהוּ חֲקִיקִין לְתַתָּא, וְיִרְתָּא לוֹן תוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה. וְכֵד כּוּלָּהוּ אֲתִיָּין לְאַתְתַּקְנָא

לָהּ בְּרִזָּא דְאֵינוֹן אֲתוּן, עֲבָדֵי בָּהּ נְקוּדֵי וְטְעָמִי, כְּמָה דְאַתְמָר. וְעַל דָּא תוֹרֵי זֶהב וכו'.

וְהִכָּא רִזִין עֵילְאִין, לְאֵינוֹן דְּיַדְעֵי מִדִּין. אֲתוּן כּוּלָּהוּ רְשִׁימִין בְּרִזָּא, וְאֶקְרוּן גּוּפֵי תוֹרָה, דְּקִיּוּמִין לְמִילְפָּה וְלְמַנְדַּע בְּרִזִין עֵילְאִין.

נְקוּדֵין אֵינוֹן נִפְקִין מִרְזָא דְמוֹחָא, לְקִיּוּמָא אֲתוּן עַל תִּיקוּנֵיהוּ, וּבִנְקוּדָה חֲדָא אֲשַׁתְּנֵי תִיבָה, וְאַעֲבֵר לְהֵיא תִיבָה מִקִּיּוּמָה,

בְּגוּוֹנָא אַחְרָא.

בוֹצִינָא דְקִרְדִּינוֹתָא, כֵּד בְּטַשׁ הֵהוּא אֲוִירָא דְכֻיָּא בְּמוֹחָא, בְּטַשׁ וְלֹא בְּטַשׁ, מְטָא לְגַבִּיָּה דְהֵהוּא מוֹחָא, וְאִסְתַּלִּיק מִגִּיָּה, מְטָא וְלֹא מְטָא. כֵּדִין הֵהוּא בְּטִישׁוֹ נִפִּיק לְגַבִּי אֲתוּן

מִגּוֹ מוֹחָא, וְאַתּוּן אֲתַנְקִידוּ.

אֲזִי אוֹתָהּ הַהִפָּאָה יוֹצֵאת לְאוֹתִיּוֹת

ואם תאמר, הנקודות הוא תקון סופרים - חס ושלום! שאפלו כל נביאי העולם יהיו כמו משה, שקבל תורה מהר סיני, אין להם רשות לחדש אפלו נקדה קטנה באות אחת, אפלו אות קטנה של התורה.

בין שאותה ההפכה התישבה במח מתוך האויר הטהור שנתפס, משום שיש אויר טהור שאין נתפס כלל. וזה שנתפס, כשהתישב במח הזה, אותה ההפכה העליונה. אז יוצאים כל התנועות והטעמים, והטעמים הם כמו מתג לסוס ללכת בדרך ישרה, לימין ולשמאל, לכל רצון שהולכים הטעמים, ופוסקים וישרים, ורצים והולכים בגאון ובשפלות, ואין רשות לכל האותיות ללכת לצד זה ולצד זה, רק ברשות, כמו שהטעמים מנהיגים אותם, והדבר נשמע בשבילם, כדי ללכת בדרך ישרה. ועל כן, כל האותיות באות ללכת בסוד שגני אלה, עם נקודות וטעמים יחד. וזה סוד תפוחי זהב במשפיות כסף דבר דבר על אפניו. תפוחי זהב - הם טעמים ותנועות. במשפיות כסף - אלו הנקודות. דבר דבר על אפניו, שהרי אין דבור פראוי, פרט בשגני אלה, ומשום כך תורי זהב נעשה לך. כתוב (בראשית א) ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו וגו'. הפסוק הזה העירו בו החברים, ודאי שהקדוש ברוך הוא אמר את זה למחנות העליונים, והתיעץ בהם לברא אדם כמו מלך בתוך צבאותיו. אבר יש להסתכל, אם בסוד שלמעלה היה, שאליהם הנה הוא אלהים חיים, הסוד של העולם העליון. ואם הוא אלהים סוד העולם התחתון, איך התמקן נעשה לצד זה ולצד זה?

וא' תימא נקודי תיקון סופרים הוא. חס ושלום. דאפילו כל נביאי דעלמא יהון כמשה, דקביל אורייתא מטורא דסיני, לית לון רשו לחדתא אפילו חדא נקודה זעירא באת חד, אפילו את זעירא דאורייתא. בין דההוא בטישו אתיישב במוחא, מגו אוירא דכיא דאתפס, בגין דאית אוירא דכיא דלא אתפס כלל. והאי דאתפס פד אתיישב בהאי מוחא, ההוא בטישו עילאה. פדין נפקי כל תנועי דטעמי, ואינון טעמי כמתג לסוסיא, למהך באורח מישר, לימינא, ולשמאלא, לכל רעותא דטעמי אזלי, ופסקי ותבי, ומרהטי, אזלי בגאותא, ובשפלי, ולית רשו לכל אתוון למהך לסטרא דא ולסטרא דא, בר ברשו, כמה דטעמי מדברי לון. ומלה בגינהון אשתמע, בגין למהך באורח מישר. ועל דא, אתוון בלהו אתיין למיהך ברזא דהני תריין. בנקודי וטעמי פחדא. ורזא דא, (משלי כה יא) תפוחי זהב במשפיות כסף דבר דבר על אפניו. תפוחי זהב, אינון טעמי ותנועי. במשפיות כסף, אליון נקודי. דבר דבר על אפניו, דהא לית מלה פדקא יאות, לבר בתריין אליו. ובגין כך, תורי זהב נעשה לך. כתוב (בראשית א כו) ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו וגו'. האי קרא אתערו ביה חברייא, ודאי קודשא בריך הוא אמר דא, למשריין עילאין, ואתייעט בהו למברי אדם כמלכא גו חילוי. אבר אית לאסתכלא, אי ברזא דלעילא הנה, דהאי אלהים איהו אלהים חיים, רזא דעלמא עילאה. ואי איהו אלהים רזא דעלמא תתאה. איך אתמקן נעשה להאי סטרא ולהאי סטרא.

אָרְא וְדַאי, כּוֹלָא אִיהוּ כְּגוּוּנָא חֲדָא, וּבְרִזָּא חֲדָא. אָדָם כְּלִיל בְּכָל סְטָרִין, רִזָּא דִילֵיהּ אִיהוּ בְּכוֹלָא, וּמְרִזָּא דְאֱלֹהִים אֲשַׁתְּפַח אָדָם. וְלֹא אֲשַׁתְּפַח מְרִזָּא דְשֹׁאֵר שְׁמָהּ. הֲדָא הוּא דְכְתִיב, (שם כו) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצַלְם אֱלֹהִים. בְּצַלְמוֹ בְּצַלְם - לְמַה הִם שְׁנֵי צַלְמִים? אֵלָּא אַחַד לְזִכְרָא וְאַחַד לְנִקְבָּה.

שְׁנֵי אֱלֹהִים פְּאָן, אַחַד זְכָר וְאַחַד נְקֵבָה. בְּצַלְמוֹ - זְכָר. בְּצַלְם אֱלֹהִים - נְקֵבָה. וְעַל זֶה, וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ - זֶה הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן. בְּצַלְם אֱלֹהִים - זֶה הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן. וְזֶה סוּד שֶׁל נַעֲשֶׂה, כִּלְל אַחַד, כְּמוֹ שְׁאִמְרָנּוּ. בְּשַׁעֲרֵה שְׁנִבְרָא אָדָם, כֹּל הָאוֹתִיּוֹת נִבְרָאוּ, נִגְלָמוּ וְהִצְטִיָּרוּ. בְּשַׁעֲרֵה שְׁנִנְשְׁבָה בּוֹ הַרוּחַ, יְצִאוּ הַנְּקֻדּוֹת וְהִתְיַשְׁבוּ בְּאוֹתִיּוֹת. בְּשַׁעֲרֵה שְׁהִתְפַּתְּן בְּהַשְׁכַּל וּמַדְעֵ, יְצִאוּ הַתְּנוּעוֹת שֶׁל הַטַּעֲמִים וְהִתְיַשְׁבוּ עַל הַנְּקֻדּוֹת וְהָאוֹתִיּוֹת. וְכֹל הַתְּקוּן שֶׁל סוּד שֶׁל אָדָם כִּף הוּא בְּכָל צַדְדֵי הָעוֹלָם. כִּסוּד שֶׁל אָדָם הִכַל הַתְּיַשֵּׁב, כְּמוֹ שְׁנִתְבְּאָר. וְאִין אָדָם, רַק בְּכָל הַתְּקוּנִים הַלְלוּ.

אָמַר לוֹ אֱלִיָּהוּ, רַבִּי, פִּתַח פִּיךָ וַיֹּאמְרוּ דְבָרֶיךָ, שְׁהֲרִשׁוֹת שְׁלַמְעֵלָה נִמְסְרָה בְּיַדְךָ. פִּתַח וְאָמַר, בְּרַאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים. הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאִרְנוּהוּ בְּכַמְּה מְקוּמוֹת. אַבְל בֹּא וּרְאֵה, עַל הַסוּד שֶׁל הָעֵקֶר הַזֶּה כְּמוֹ שְׁאִמְרָנּוּ, שְׁהָרִי אִם יָבֵאוּ כֹל הַנְּבִיאִים הַנִּזְמָנִים שֶׁל הָעוֹלָם, וַיִּתְעַלּוּ בְּנִבְוִאתָם בְּעֲלִית הַנְּבוּאָה שֶׁל מֹשֶׁה, לֹא יְכוּלִים לַחֲדָשׁ אֶפְלוּ נִקְדָּה אַחַת שֶׁל הַתּוֹרָה.

כֹּה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁכֹּל הָאוֹתִיּוֹת לֹא יְצִאוּ אֵלָּא מִתּוֹךְ נִקְדָּה קְטַנָּה, וְהָאוֹתִיּוֹת הֵן הַכִּלְלִי שֶׁל הַתּוֹרָה. וְהָרִי אִין רְשׁוֹת לְכָל הָאוֹתִיּוֹת

כּוֹלָא אִיהוּ כְּגוּוּנָא חֲדָא, וּבְרִזָּא חֲדָא. אָדָם כְּלִיל בְּכָל סְטָרִין, רִזָּא דִילֵיהּ אִיהוּ בְּכוֹלָא, וּמְרִזָּא דְאֱלֹהִים אֲשַׁתְּפַח אָדָם. וְלֹא אֲשַׁתְּפַח מְרִזָּא דְשֹׁאֵר שְׁמָהּ. הֲדָא הוּא דְכְתִיב, (שם כו) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצַלְם אֱלֹהִים. בְּצַלְמוֹ בְּצַלְם, תְּרִין צַלְמִין אִמְאִי אִינוּן. אֵלָּא חַד לְזִכְרָא, וְחַד לְנִוְקָבָא. תְּרִין אֱלֹהִים הִכָּא, חַד דְּכָר, וְחַד נוֹקְבָא. בְּצַלְמוֹ, דְּכָר. בְּצַלְם אֱלֹהִים, נוֹקְבָא. וְעַל דָּא וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, דָּא עֲלֵמָא עֵילְאָה. בְּצַלְם אֱלֹהִים, דָּא עֲלֵמָא תַּתְּאָה. וְרִזָּא דָּא נַעֲשֶׂה, כִּלְלָא חֲדָא. פְּדָקָא אִמְרָן.

בְּשַׁעֲרֵה דְאִתְבְּרִי אָדָם, אֲתוּוֹן כְּלֵהוּ אֲתִבְרִיאוּ, אֲתִגְלִימוּ, וְאִצְטִיָּרוּ. בְּשַׁעֲרֵה דְאִתְנַשִּׁיב בֵּיהּ רוּחָא, נְפָקוּ נְקוּדֵי וְאִתְיַשְׁבוּ בְּאֲתוּוֹן. בְּשַׁעֲרֵה דְאִתְתַּקֵּן בְּסוּכְלֵתְנוּ וּבְמַדְעֵ, נְפָקוּ תְנוּעֵי דְטַעֲמֵי וְאִתְיַשְׁבוּ עַל נְקוּדֵי וְאֲתוּוֹן. וְכֹל תִּיקוּנָא דְרִזָּא דְאָדָם הִכִּי אִיהוּ, בְּכָל סְטָרִין דְעֲלֵמָא. בְּרִזָּא דְאָדָם, אִתְיַשֵּׁב כּוֹלָא פְּמָא דְאִתְמַר. וְלִית אָדָם, בְּרַ בְּכָל הַיְי תִיקוּנִין.

אָמַר לֵיהּ אֱלִיָּהוּ, רִי, אֲפַתַח פּוּמְךָ, וַיִּנְהַרְן מִלְךָ. דְרִשׁוּ דְלַעֲיֵלָא אֲתִמְסַר בְּיַדְךָ. פִּתַח וְאָמַר, (בראשית א) בְּרַאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים. הַאי קְרָא אוֹקִימָנָא לֵיהּ בְּכַמְּה דּוּכְתֵי. אַבְל תָּא חֲזִי, עַל רִזָּא דְעִיקְרָא דָּא (דף ז ע"א) כְּדָקָא אִמְרָן, דְּהָא אִי יִיתוּן כֹּל נְבִיאֵי מְהִימְנֵי דְעֲלֵמָא, וַיִּסְתַּלְקוּן בְּנִבְוִאתָהוּן בְּסִלְקוּ דְנִבְוִאָה דְמֹשֶׁה, לֹא יְכֻלִין לַחֲדָתָא אֶפְילוּ חֲדָא נִקְוּדָה דְאוּרִייתָא.

כִּמְאִי טַעֲמָא, בְּגִין דְאֲתוּוֹן כּוֹלֵהוּ לָא נְפָקוּ אֵלָּא מִגּוֹ נְקוּדָה זְעִירָא, וְאֲתוּוֹן אִינוּן כְּלָלָא

לנסע לצד זה ולצד זה, רק עם נקדות.

כך האותיות כגוף בלי נפש. כשבאות הנקדות, הרי הגוף מתקיים בקיומו, ואז (שם ב) ויהי האדם לנפש חיה פתוב. וכלן יוצאות מסוד של נקדה אחת.

בשעה שהאותיות יצאו מן העולם הבא, כלם התגלמו בסוד של אדם, והיו גוף בלי נפש.

עד שהתעוררה הנקדה העליונה הזו, ונכנסה בסתר לתוך העולם הבא. וכל הנקדות יצאו מתוך הנקדה הזו, לקיים את האותיות על קיומן. וזהו בראשית ברא אלהים. ראשית זו הנקדה העליונה, שבה ברא אלהים, והתקין את כל הנקדות, תקוני האותיות, שהם סוד של שמים וארץ. ואם לא הראשית הזו, סוד הנקדה העליונה, לא התנקדו האותיות, ולא היה בהם קיום.

דבר אחר בראשית, בראשית הזו סוד הנקדה העליונה. ברא אלהים, בכתח הנקדה הזו יצאו האותיות והצטירו בתקונם, להיות סוד הגוף באיברים ידועים, בלי נפש. ומשום כך פתוב ברא, משום שלא יצאה נפש לגוף לעמד בקיומו.

בין שהתעוררה הנקדה העליונה לתוך העולם הבא, להוציא את הנקדות של הנפש, אז פתוב ויאמר אלהים יהי אור, והאור האותיות בנקדות, שהן הנפש.

אור, זו הנקדה הראשונה, שמאירה מתוך הנקדה ההיא הסתומה העליונה, שנסתרת ולא ידועה. הנקדה הזו מאירה מתוך הסתומה הזו, הנקדה שנקראת חולם, שמאירה למעלה על כל האותיות, בשביל הכבוד של הנקדה הסתומה.

ומשום שכל האותיות התפנסו

דאורייתא. והא לית לכל אתוון רשו לנטלא להאי סטרא ולהאי סטרא, בר בנקודי.

אתוון פולהו, כגופא בלא נפשא. כד אתיין נקודי, הא גופא אתקיים בקיומיה, וכדין (שם ב ד) ויהי האדם לנפש חיה פתיב. וכלהו מרזא דחד נקודה נפקי.

בשעתא דאתוון נפקו מגו עלמא דאתי, פולהו אגלימו ברזא דאדם, והוו גופא בלא נפשא.

עד דאתער האי נקודה עילאה, ועאל בטמירו גו עלמא דאתי. ונפקו נקודי פולהו, מגו האי נקודה, לקיימא אתוון על קיומיהו. ודא איהו בראשית ברא אלהים, ראשית דא נקודה עילאה, דבה ברא אלהים, ואתקין כל נקודי תיקוני דאתוון, דאינון רזא דשמים וארץ. ואי לא האי ראשית, רזא דנקודה עילאה, לא אתנקידו אתוון, ולא הוה בהו קיומא.

דבר אחר בראשית, בהאי ראשית רזא דנקודא עילאה, ברא אלהים, בחילא דהאי נקודה, נפקו אתוון, ואצטירו בתיקונייהו, למהוי רזא דגופא בשייפין ידיען, בלא נפשא. ובגין כך פתיב ברא, בגין דלא נפק נפשא לגופא לקיימא בקיומיה.

בין דאתער נקודה עילאה, גו עלמא דאתי, לאפקא נקודי נפשא, פדין פתיב, (שם א ד) ויאמר אלהים יהי אור, אתנהירו אתוון בנקודי, דאינון נפשא.

אור, דא נקודה קדמאה, דנהיר מגו ההיא נקודה עילאה סתימא, דסתים ולא ידיע. נקודה דא, דנהיר מגו ההיא סתימא דא, נקודה דאיקרי חולם, דנהיר לעילא על כל אתוון, בגין יקרא דנקודה סתימא.

ובגין דאתוון פולהו, אתפנשו בחמש מאה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבילים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֶלֶיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

הקרב "ה" שלח לנו "תיבת נח" של הרשב"י עשהו "הגהר הקדושי" להצילנו מהמגומה הנורא!

(המגשקים זמורו פחד הרדע.
אליו אינו קרא מושקליו פחד
דא, דאמרי ספר הזור, דאדו
פתיבת נח דמתקפשוני פה לעינים
מוערי, ושבוע מולכותא, וקומנו
אחד מערי, ועינים ממושקת.
אבדו, דהמוי (שמות א) כל המן
הילוד הלאורה תשלימוהו, דא
אורה תספרא דא.
(זהו הילד ג' דה קלנו, בנינא מהמנא).
(ועיני תפני זיה קדש דה עוב צמוד
ד', וכתבמות המציא לאור תפני זיה
מוקד'יא, וכו' דרבינו תנ"ח הרב משה
קורנברין, דע את אילני אבדי, "א").

התפסח ל' הייע לא קרא עצה תלמיד צדוקי טעם וטעם, אלא מלמד "זהו הקדוש" כעין ליל תשכ"ב, שבהו "זהו הקדוש" לטפל כל זמרות וקרב ונאמרו
ברחמי, וזיל, בייחוד רבי שמעון בן יוחאי נשכר עין המבי, ובעד בייחוד את התמה הוסיף תפני, ונכנע שבירות רבי שמעון בן יוחאי עשוהו עניו והקביר,
שכסורה נעשה הנה, אשר מן כליה כל השעשע רבא נשכחתי, כמנחה במומנים, ואז נחשב זה לבייחוד כליליה לכל ישראל, עד שבמות המים לא יצטרך אלא
יצ יאיר, וזו עשארב (ישעיהו ב' כו), כי לא בחפון מצא ובעינים לא יתלמן מן הודו ליתכסו ה' וצאפמכס אלקי יערי אי... **כי מי עשה צדק פחד מןהמגומה פחד אלא**
המגומה אחרת ודלג סכנה מבינה, והאמת כי ספר הזור נעשה אחריו (אחרי רש"י) ו'ע' שכל מי שיתקדם בו וקרא שבוהו מן המספר אחרת, עד שלא יצטרך
ל' (באחרית המים) אלא יציאהו, ואחריה פחד תועלת ונמצא פחד, והאמת כי תועלת גדולה הוא מן הוא תועלת סכנה מבינה (המבינה פאציות, וזאת פחד פחד המים).